

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17CoCsp/15/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121469176
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eduard Valenčin
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:6121469176.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Eduarda Valenčina a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Romana Lajoša, v spore žalobcu: 365.bank, a.s., so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 31 340 890, právne zastúpeného: Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., Dvořákovo nábrežie 8A, 811 02 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 47 232 471, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, XXX XX C., právne zastúpenému: Mgr. Matúš Macko, advokát, so sídlom Karpatská 804/10, 089 01 Svidník, o zaplatenie 4.336,85 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Svidník č. k. 6Csp/93/2021-66 zo dňa 20.10.2022, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok, okrem výrokov I. a II., a vec v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou domáha proti žalovanému zaplatenia sumy 4.336,85 eura s príslušenstvom.

2. Okresný súd Svidník ako súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol, takto:

„I. Konanie o zaplatenie sumy 240 eur zastavuje.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2 739,25 eura s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 2 739,25 eura od 23.7.2021 do zaplatenia a to v mesačných splátkach po 50 eur, pričom prvá splátka sa stane splatnou 20. deň mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku a ďalšie splátky vždy do 20. dňa toho ktorého nasledujúceho mesiaca až do úplného vyrovnania s tým, že omeškanie s plnením čo i len jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

III. Vo zvyšku žalobu zamieťa.

IV. Žalobcovi priznáva proti žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 38,18 %, o ktorých výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom.“

3. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca podaním zo dňa 30.09.2022 vzal žalobu o zaplatenie sumy 240,- eur späť, preto v zmysle § 144, § 145 ods. 1 až 3 Civilného sporového poriadku (CSP) konanie v tejto časti zastavil.

4. V ostatnom rozsahu vykonaným dokazovaním zistil, že predmetom zmluvy o spotrebiteľskom úvere dobrá pôžička č. 1712283434 zo dňa 12.12.2017 bolo poskytnutie peňažných prostriedkov žalovanému zo strany žalobcu v sume 5.000,- eur. Žalovaný sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť v pravidelných 96 mesačných splátkach po 95,75 eura, s termínom konečnej splatnosti úveru 20.12.2025, fixnou úrokovou sadzbou 14,90 %, RPMN 18,40 %. Celková čiastka, ktorú mal žalovaný zaplatiť, bola 9.191,23 eur.

5. Z upozornenia - výzvy žalobcu na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa 17.03.2020 súd zistil, že žalobca upozornil žalovaného, že podstatným spôsobom porušil ustanovenia zmluvy o úvere a ku dňu vyhotovenia výzvy neuhradil svoje záväzky voči Poštovej banke, a. s. Zároveň ho upozornil, že ku dňu 17.03.2020 je pohľadávka banky vyplývajúca zo zmluvy o úvere viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti vo výške 481,75 eur s tým, že v prípade, ak nedôjde k úhrade vyššie uvedenej dlžnej sumy záväzku, banka je oprávnená vyhlásiť úver predčasne splatným v zmysle príslušných ustanovení zmluvy o úvere a obchodných podmienok a žiadať od neho úhradu celej úverovej pohľadávky.

6. Z oznámenia žalobcu o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru zo dňa 14.04.2020 súd zistil, že žalobca oznámil žalovanému, že jeho úverová pohľadávka sa k 14.04.2020 stáva predčasne splatnou v celom rozsahu. Zároveň ho vyzval na úhradu dlžnej sumy vo výške 4.805,36 eura v lehote do 10 kalendárnych dní od doručenia výzvy. V prípade nedodržania lehoty banka pristúpi k vymáhaniu dlžnej sumy súdnou cestou.

7. Z aktuálneho stavu úveru ku dňu 31.07.2021 je zrejmé, že žalovaný k uvedenému dňu uhradil sumu 2.260,75 eur. Po podaní žaloby žalovaný zaplatil sumu 280,- eur, z toho 40,- eur po čiastočnom späťvzati žaloby zo dňa 30.09.2022, ako je to zrejmé z predložených podaciach lístkov Slovenskej pošty predložených žalovaným na pojednávaní.

8. Súd prvej inštancie preskúmal predmetnú úverovú zmluvu, pričom dospel k záveru, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie zákonom vyžadovaných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej aj ako „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Konkrétne v zmluve absentuje údaj o dobe trvania zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý musí byť určený tak, aby spotrebiteľ mohol pred vstupom do takého vzťahu zohľadniť aj dĺžku jeho riadneho trvania a tým uskutočniť najvhodnejšiu voľbu medzi viacerými produktmi. Nestačí, ak je uvedené, že zmluva sa uzatvára na dobu určitú. Je potrebné, aby bol v zmluve uvedený presný údaj o dobe trvania zmluvy od - do, nestačí to doplniť informáciou o počte mesačných splátok, ako to uvádza žalobca.

9. Zmluva ďalej neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca síce uviedol RPMN vo výške 18,40 %, avšak neuviedol v zmluve všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Uvedená obligatórna náležitosť zmluvy pritom vyplýva aj z transponovanej smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008, článok 10 ods. 2 písm. g/.

10. S ohľadom na prijatý záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru je povinnosťou žalovaného vrátiť žalobcovi len poskytnuté finančné prostriedky vo výške 5.000,- eur. Nie je pritom sporné, že žalovaný do 20.10.2022 na predmetný úver zaplatil splátky spolu vo výške 2.260,75 eur, preto má žalobca nárok na doplatenie istiny z poskytnutého úveru vo výške 2.739,25 eura. Keďže žalovaný svoj dlh žalobcovi včas nezaplatil, dostal sa do omeškania s plnením peňažného dlhu, preto súd žalobcovi priznal 5 % - tný ročný úrok z omeškania ročne zo sumy 2.739,25 eura od 23.07.2021, t. j. dňom nasledujúcim po zaplatení poslednej splátky pred podaním žaloby do zaplatenia.

11. Súd zároveň preskúmal žiadosť žalovaného o povolenie splácať dlžnú sumu v splátkach a vzhľadom na zlé finančné pomery žalovaného, jeho možnosti a schopnosti, napokon vo výsledku povolil žalovanému platiť žalobcovi prisúdenú sumu s príslušenstvom v splátkach po 50,- eur mesačne, keďže ide o maximálnu prípustnú výšku splátky s prihliadnutím aj na splácanie ďalšieho úveru poskytnutého žalobcom. Súd prihliadol aj na postavenie žalobcu, ktorý ako veľká banka nebude tým neprímerane zasiahnutý vo svojich pomeroch a právach.

12. O trovách konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP v spojení s § 262 ods. 2 CSP. Žalobca bol v konaní úspešný v časti o zaplatenie sumy 2.739,25 eura a úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.739,25 eura od 23.07.2021 do zaplatenia. K úspechu žalobcu súd prirátal aj sumu 240,- eur, v ktorej bolo konanie zastavené v dôsledku zaplatenia žalovanej sumy po podaní žaloby žalovaným. Spolu tak úspech žalobcu činí 2.996,25 eura. Žalovaný bol v konaní úspešný v časti o zaplatenie sumy 1.340,60 eura. Po odpočítaní úspechu žalovaného od úspechu žalobcu vznikol vo veci úspešnejšiemu žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 38,18 %. O konkrétnej výške náhrady trov konania

v súlade s § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Dôvod na aplikáciu § 257 CSP podľa názoru súdu prvej inštancie daný nebol. Nespochybnil aktuálne pomery žalovaného, no vzhľadom na okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku na súde, teda ľahkovážne správanie a postoj žalovaného, keď tento pred podaním žaloby so žalobcom nijako nekomunikoval, neriešil danú situáciu, nesnažil sa o dohodu na splátkach v záujme prípadného predídania sporu a vzniku s ním spojených trov, nebolo možné v tomto prípade aplikovať § 257 CSP. Nebolo by spravodlivé odoprieť žalobcovi napr. nárok na náhradu zaplateného súdneho poplatku, keďže k vynaloženiu tohto výdavku, ako aj ostatných trov by tu vôbec nemuselo dôjsť, ak by sa žalovaný akokoľvek snažil dohodnúť na riešení situácie.

13. Proti výrokom III. a IV. rozsudku podal odvolanie žalobca, namietajúc, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, vec nesprávne právne posúdil, a nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Žalobca uviedol, že v zmluve o úvere je uvedený dátum jej podpisu, splatnosť prvej mesačnej splátky a dátum konečnej splátky, z ktorých možno jednoduchým matematickým výpočtom zistiť dobu trvania zmluvy.

Žalobca sa nestotožnil ani s argumentáciou súdu prvej inštancie o absencii predpokladov RPMN v zmluve o úvere. Z matematického vzorca, ktorý je uvedený v smernici 2008/48/ES a v zákone č. 129/2010 Z.z., ako aj predpokladu uvedeného priamo v zmluve, je zrejmé, že predpokladmi pre výpočet RPMN sú výška čerpaného úveru, dátum čerpania, počet a výška splátok.

Žalobca navrhol rozsudok v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na nové prejednanie, alebo, rozsudok v napadnutej časti zmeniť a žalobe vyhovieť v plnom rozsahu, zároveň žalovaného zaviazat' na náhradu trov aj odvolacieho konania v rozsahu 100%.

14. Proti výroku IV. rozsudku podal odvolanie žalovaný, namietajúc nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci. Dôvodom hodným osobitného zreteľa pre aplikáciu § 257 Civilného sporového poriadku je jeho zlá finančná situácia, o ktorej svedčí aj priznanie práva na poskytnutie právnej pomoci zo strany Centra právnej pomoci.

Súd prvej inštancie zaviazal žalobcu na zaplatenie sumy 2.739,25 Eur s príslušenstvom v mesačných splátkach 50,- Eur mesačne. Mesačný príjem žalobcu je pritom 464,74 Eur, a okrem nákladov na bývanie sa musí postarať o živobytie 6-člennej rodiny, čo je nemožné pri aktuálnych cenách energií a potravín. Finančné prostriedky z úveru použil žalobca na živobytie pre seba a rodinu, zároveň, pred podaním žaloby usiloval splácať dlh voči žalobcovi v jednej 50,- eurovej splátke a následne v 20-eurových splátkach.

Žalovaný navrhol výrok IV. rozsudku zmeniť tak, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania.

15. Žalobca k odvolaniu žalovaného uviedol, že ustanovenie § 257 Civilného sporového poriadku neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami. V danom prípade nemožno hovoriť ani o odstránení neprimeranej tvrdosti, pokiaľ ide o výsledok konania. Ten je odrazom konania žalovaného, ktorý si neplnil svoje záväzky a nesnažil sa situáciu riešiť. Poukazovanie splátok podľa aktuálnych financií nemožno považovať za snahu žalovaného predísť súdному konaniu. Žalovaný mohol požiadať žalobcu o odklad splátok alebo konsolidovanie úveru.

16. Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej aj ako „CSP“), po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo a odvolania žalobcu podľa § 363 a § 365 ods. 1 CSP, súd viazaný dôvodmi a rozsahom tohto odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie podľa § 383 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, dospel k záveru, že rozsudok je potrebné v napadnutom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

17. Z obsahu preskúmaného rozsudku je zrejmé, že sporové strany dňa 12.12.2017 uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere dobrá pôžička č. 1712283434, predmetom ktorej bolo poskytnutie peňažných prostriedkov žalovanému zo strany žalobcu v sume 5.000,- eur. Z dôvodu neplnenia zmluvných povinností žalovaného, vyhlásil žalobca predčasnú splatnosť úveru, a to na základe oznámenia zo dňa 14.04.2020. Po prieskume predmetnej zmluvy dospel súd prvej inštancie k záveru, že poskytnutý úver sa

považuje za bezúročný a bez poplatku z dôvodu absencie obligatórných zákonných náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. f) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch, a teda údaje o dobe trvania zmluvy a uvedenia predpokladov použitých pre výpočet RPMN. Žalobcovi v takom prípade prislúcha len nárok na vrátenie poskytnutej sumy úveru, pričom nie je sporné, že žalovaný doposiaľ na úver uhradil sumu 2.260,75 eur. Za daného stavu má žalobca nárok na doplatenie istiny z poskytnutého úveru vo výške 2.739,25 eura s príslušným úrokom z omeškania.

18. Proti výrokom III. a IV. rozsudku podal odvolanie žalobca. Podľa jeho prevažnej vecnej argumentácie dospel súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolacom konaní pritom z dispozíčnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu a z dôvodov, z ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať (§ 379, § 380 ods. 1 CSP). Odvolací súd posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov najmä v kontexte namietaných nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

19. V kontexte uplatnených odvolacích dôvodov vo všeobecnosti odvolací súd uvádza, že skutkový stav veci zisťuje súd na základe tvrdení sporových strán a výsledkov vykonaného dokazovania. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže, bez ďalšieho dokazovania, implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

20. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7Cdo 7/2010).

21. Žalobca nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie o absencii údajov o dobe trvania zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorá by mala mať za následok to, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. V zmluve o úvere je uvedený dátum jej podpisu, splatnosť prvej mesačnej splátky a dátum konečnej splátky, z ktorých údajov možno jednoduchým matematickým výpočtom zistiť dobu trvania zmluvy. S predostretou výhradou žalobcu sa odvolací súd stotožnil a ďalej argumentuje nasledovne.

22. Ustálená rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je vyjadrená predovšetkým publikáciou rozhodnutí v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 6. marca 2017, sp. zn. 3 Cdo 6/2017).

23. Odvolací súd pri prieskume vecnej správnosti napadnutého rozsudku prihliadol na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá má v zmysle čl. 2 ods. 2 CSP, resp. aj § 421 CSP svoj precedenčný charakter. Konkrétne poukazuje odvolací súd na uznesenie Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky z 30. novembra 2021, sp. zn. 2Cdo 69/2020, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2022. Z jeho záverov vyplýva, že z účelu Smernice (2008/48/ES, pozn. odvolacieho súdu), právnych záverov vyjadrených v Rozsudku (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, pozn. odvolacieho súdu), účelu § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je nutné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala okrem doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru dokonca v podobe konkrétneho dátumu. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej náležitosti (t. j. k dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a aj termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) osobitne, ale len vyjadruje požiadavku na uvedenie „doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ v súlade s článkom 10 ods. 2 písm. c/ Smernice.

24. Z vyššie uvedeného odvolací súd vyvodzuje, že účelom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch je v kontexte eurokonformného výkladu článku 10 ods. 2 písm. c) Smernice 2008/48/ES poskytnúť spotrebiteľovi dostatočne určitú a transparentnú informáciu o dĺžke či dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pritom sa nemusí osobitne uvádzať údaj o dobe trvania zmluvy i termíne konečnej splatnosti. V konkrétnom prípade pritom nemožno prehliadnuť, že zmluva o spotrebiteľskom úvere dobrá pôžička č. 1712283434 zo dňa 12.12.2017 uvádza celkom jednoznačne termín konečnej splatnosti úveru. Tento údaj, vyjadrený určitým dňom, t. j. 20.12.2025, považuje odvolací súd za dostatočne určitý a transparentný, dokonca s vyššou výpovednou hodnotou ako údaj o dobe trvania zmluvy, vyjadrený napríklad dobou 96 mesiacov, ktorá by od spotrebiteľa vyžadovala matematický prepočet pre účely získania informácie o termíne konečnej splatnosti úveru. Za daných skutkových okolností sa preto odvolací súd nestotožnil s právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie o absencii údajov o dobe trvania zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch.

25. Súd prvej inštancie zároveň dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere dobrá pôžička č. 1712283434 zo dňa 12.12.2017 neobsahuje predpoklady, použité pre výpočet RPMN podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca v tomto kontexte uvádza, že z matematického vzorca, ktorý je uvedený v smernici 2008/48/ES, v zákone o spotrebiteľských úveroch, ako aj predpokladu uvedeného priamo v zmluve, je zrejmé, že predpokladmi pre výpočet RPMN sú výška čerpaného úveru, dátum čerpania, počet a výška splátok. S predostretou výhradou žalobcu sa odvolací súd aj v tomto prípade stotožnil a ďalej argumentuje nasledovne.

26. Odvolací súd poukazuje na Zbierku stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 7/2021, v ktorej bolo zverejnené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/183/2020 zo dňa 24.02.2021. V predmetnom uznesení Najvyšší súd Slovenskej republiky vyjadril právny názor cit.: „Z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení do 31. marca 2015 nevyplýva, že by jednou z náležitostí spotrebiteľskej úverovej zmluvy bol konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov alebo predpoklady pre jej výpočet.“ Z odôvodnenia uznesenia je potom zrejmé, že „Údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov je indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Pri tomto údaji preto zákonodarca požaduje súčasne uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. Dovolací súd má za to, že v predmetnej úverovej zmluve sú uvedené všetky predpoklady potrebné na výpočet RPMN, ktorými sú uvedenie výšky úveru, výšky splátky, jej intervalu, počtu splátok, uvedenie výšky úrokov, nákladov na poistenie a prípadných poplatkov, ktoré údaje zo zmluvy jednoznačne vyplývajú. Dovolací súd, na rozdiel od súdov nižších inštancií, zastáva názor, že zo znenia § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z. z. nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v zmluve konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom zákon nepožaduje ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre výpočet RPMN. Takúto požiadavku pritom nie je možné vyvodiť gramatickým (jazykovým) ani teleologickým (účelovým) výkladom daného zákonného ustanovenia. Z uvedených dôvodov potom záver súdov nižších inštancií, že predmetná zmluva v rozpore s § 9 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje zákonnú náležitosť, a to všetky predpoklady použité pre výpočet RPMN, čo má za následok bezúčnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch, nie je správny.“ Obdobne rozhodol aj Najvyšší súd

SR vo veciach sp. zn. 1Cdo/205/2021 z 23.11.2022, 9Cdo/37/2020 z 29.3.2022, 5Cdo/55/2020 zo dňa 24.2.2022, 1Cdo/42/2020 zo dňa 27.4.2022).

27. S ohľadom na vyššie uvedené má odvolací súd za to, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere dobrá pôžička č. 1712283434 zo dňa 12.12.2017 sú uvedené všetky predpoklady potrebné na výpočet RPMN, ktorými sú uvedenie výšky úveru: 5.000 eur, výšky mesačnej anuitnej splátky: 95,75 eur, dátum poskytnutia úveru: v deň uzavretia zmluvy, splatnosť prvej mesačnej splátky: 20.01.2018, deň splatnosti mesačnej splátky: 20. deň v kalendárnom mesiaci, jej mesačného intervalu, počtu splátok: 96 a výšky úrokovej sadzby: 14,90 %. V tomto prípade nebol teda správny záver súdu prvej inštancie o absencii obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. k) zákona o spotrebiteľských úveroch.

28. Podľa ust. § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil a aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

29. Štruktúra odôvodnenia rozhodnutia je pritom v priamej spojitosti so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ak súd pri odôvodňovaní rozhodnutia nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje ust. § 220 ods. 2 CSP dochádza nielen k tomu, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť, ale aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym obsahom. Konanie a rozhodovanie všeobecných súdov sa uskutočňuje v predpísanom ústavnom a zákonnom rámci, rešpektovanie ktorého vylučuje svojvôľu v ich postupe, pričom vylúčenie svojvôle sa zabezpečuje viacerými prostriedkami, vrátane ich povinnosti svoje rozhodnutia odôvodniť. Odôvodnenie rozhodnutí dovoľuje strane konania posúdiť ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní o veci samej.

30. Pokiaľ všeobecný súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie všeobecného súdu považovať za arbitrárne, teda za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy a s čl. 6 ods. 1 dohovoru (z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 14. septembra 2006, sp. zn. I. ÚS 265/05).

31. Vydaním nepreskúmateľného rozhodnutia sa sporovej strane konania odníma možnosť v odvolacom konaní riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy, keďže aj pre odvolací súd je problematické zaujímať stanoviská k nezrozumiteľnému alebo nedostatočne zdôvodnenému rozhodnutiu.

32. Zhrnúc teda doposiaľ uvedené, podľa názoru odvolacieho súdu sa v preskúmvanej veci súd prvej inštancie nie dostatočne zaoberal relevantnými skutkovými a právnymi okolnosťami, ktoré majú podstatný význam pre posúdenie konkrétneho sporu. Nevysporiadal sa so skutkovými tvrdeniami žalobcu ktoré majú vplyv na rozhodnutie prejednávanej veci a vôbec nezohľadnil aktuálnu na judikatúru Najvyššieho súdu SR týkajúcu sa práve dôvodov, pre ktoré súd prvej inštancie dospel k záveru, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov. Odvolací súd zároveň poznamenáva že súd je povinný z úradnej povinnosti skúmať všetky obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zároveň aj splnenie zákonných podmienok pred uzavretím takejto zmluvy. Vzhľadom na uvedené, súd prvej inštancie zaťažil svoje rozhodnutie nepreskúmateľnosťou, a preto odvolací súd postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP napadnutý rozsudok, okrem výrokov I. a II., ktoré neboli napadnuté odvolaním, zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

33. Zrušenie rozsudku sa týka aj výroku IV. o trovách konania, ktorý je súvisiacim výrokom a voči ktorému podal odvolanie žalovaný. Nemožno prehliadať, že žalovaný odvolaním namietal právne posúdenie súdu prvej inštancie vo vzťahu k aplikácii ustanovenia § 257 CSP. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie nepochybnil aktuálne pomery žalovaného, no vzhľadom na okolnosti, ktoré viedli žalobcu k uplatneniu nároku na súde, teda ľahkovážne správanie a postoj žalovaného, keď

tento pred podaním žaloby so žalobcom nijako nekomunikoval, neriešil danú situáciu, nesnažil sa o dohodu na splátkach v záujme prípadného predídania sporu a vzniku s ním spojených trov, neaplikoval na prejednávajúcu vec ustanovenie § 257 CSP.

34. Žalovaný každopádne rozporuje tvrdenia súdu o svojom ľahkovážnom postoji k splácaniu dlhu, pričom poukazuje na to, že žalobcovi splácal dlh podľa svojich možností a schopností v 100-eurových a 50-eurových splátkach. Súd prvej inštancie by preto mal preveriť tvrdenia žalovaného a v prípade verifikovania ich zohľadniť v kontexte aplikácie ustanovenia § 257 CSP, spolu s deklarovateľnými nepriaznivými pomermi žalovaného a ekonomickými pomermi žalobcu.

35. Po vrátení veci je úlohou súdu prvej inštancie náležite sa vypořadať s nastolenými úvahami odvolacieho súdu a vo veci nanovo rozhodnúť, pričom pri odôvodnení rozhodnutia musí mať súd prvej inštancie na zreteli ustanovenie § 220 ods. 2 CSP.

36. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

37. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).